

Schneider püspök a koronavírus járványról

„dicsekszünk még a szorongatásokban is” (Róm 5,3)

A koronavírusra adott világi és egyházi válaszok miatt az elkövetkező hetekben vagy akár hónapokban, de különösen az egyházi év csúcspontját jelentő Nagyhéten és Húsvétkor, az úgynevezett szabad nyugati világ katolikusainak milliói lesznek megfosztva minden nyilvános istentisztelettől. Ezek közül a Szentmisétől és a Szentáldozástól való megfosztás a leginkább aggasztó és a legfájdalmasabb.

Az új koronavírus járvány egyetemesen kihirdetett „dogmája” a csaknem világméretű pánik jelenlegi légkörét folyamatosan biztosítja. A mozgásszabadság alapvető emberi jogának, a gyülekezési és szólásszabadságnak a megvonásával járó, kíméletlen és aránytalan biztonsági intézkedések egy csaknem világszerte szőtt, aprólékos terv szerint születnek. Így az egész emberi nem egyfajta rabjává válik egy világméretű „egészségügyi önkényuralomnak”, amely a maga részéről politikai diktatúraként nyilvánul meg.

Ennek az új, világszerte terjedő „egészségügyi önkényuralomnak” egyik fontos mellékhatása a nyilvános istentisztelet minden formájának növekvő és hajthatatlan betiltása. 2020. március 16-tól fogva a német kormány az összes vallás nyilvános vallási összejövetelét betiltotta. A nyilvános istentisztelet minden formájának ilyen mértéktelenül szigorú tilalma még a Harmadik Birodalomban is elképzelhetetlen volt.

Még mielőtt ezeket az intézkedéseket Németországban meghozták volna, mindennemű nyilvános istentisztelet tilalmát Olaszországban és Rómában, a katolicizmus és a kereszténység szívében kormány szinten rendelték el. A nyilvános istentisztelet tilalmának jelenlegi helyzete Rómában az Egyházat visszavetette egy hasonló tilalom idejébe, amelyet a pogány római császárok az első századokban vezettek be.

Azok a papok, akik a szentmisét a hívek jelenlétében bátorkodnak bemutatni, ilyen körülmények között felelősségre vonásra vagy börtönbüntetésre számíthatnak. A világméretű „egészségügyi önkényuralom” olyan helyzetet teremtett, amely a katakombák levegőjét árasztja, egy üldözött, egy földalatti egyház légkörét, különösen Rómában. Ferenc pápa, aki március 15-én magányosan bicegett végig Róma kihalt utcáin, a Santa Maria Maggiore templom „Salus populi Romani” képétől a San Marcello templom Csodatévő Keresztjéig tartó zarándokútján, apokaliptikus látványt nyújtott. Az 1917. július 13-án közölt fatimai titok harmadik részének arra a leírására emlékeztetett, hogy „A Szentatya egy félig lerombolt, félig dűledező városon ment keresztül botladozó léptekkel, fájdalommal és aggodalommal telve”.

Hogyan kellene a katolikusoknak helyt állniuk ilyen körülmények között? Mindezt az Isteni Gondviselés kezéből olyan megpróbáltatásként kell fogadnunk, amelyből sokkal több lelki erőt meríthetünk, mintha ilyesmit meg nem tapasztaltuk volna. Ezt a helyzetet az Egyház korábban soha nem tapasztalt mértékű, jelenlegi válságába történő, isteni beavatkozásként kell értékelnünk. Az Egyház megtisztítására Isten most ezt a könyörtelen, világméretű „egészségügyi zsarnokságot” használja fel, hogy mindazokat, akik az Egyházért felelősek, elsősorban a pápát és a püspököket eltántorítsa egy szép modern világ káprázatától, a világgal való kacérkodástól, az ideiglenes és földhöz ragadt dolgokba való belefeledkezéstől. A világi hatalmak most erőszakkal választják el a nyáját pásztoraitól. A papságot kormányok kötelezik arra, hogy a szentmisét hívek nélkül mutassák be.

Ennek a mostani, megtisztító isteni beavatkozásnak az ereje valamennyiünket rádöbbsenhet arra, hogy az egyházban mi valóban lényeges: Krisztus testének és vérének eukharisztikus áldozata és a halhatatlan lelkek örök üdvössége. Akik az egyházban váratlanul és hirtelen megfosztatnak attól, ami központi jelentőségű, kezdhetik annak értékét fölfedezni és jobban megbecsülni.

A katolikusok a Szentmisétől és a Szentáldozástól való megfosztottság fájdalmas helyzetében sem kerülhetnek a csalódottság vagy a mélabú hatalmába. Ezt a megpróbáltatást

úgy kell fogadniuk, mint túlradó kegyelmet, amelyet az isteni Gondviselés készített számukra. Sok katolikus most valamiképpen lehetőséget kap arra, hogy megtapasztalhatja a katakombák helyzetét, a földalatti egyházét. Remélhetjük, hogy egy ilyen helyzet szentek és hitvallók új lelki gyümölcseit fogja érlelni. Ez a helyzet rá fogja döbbsíteni a katolikus családokat az *Egyház* szó valódi értelmére. Amennyiben Szentmisén még vasárnaponként sincs lehetőségük részt venni, a katolikus szülők otthonaikban gyűjtsék össze családjukat. Vegyenek részt Szentmisén otthonaikban a televízió vagy az internet segítségével, vagy ha ez nem lehetséges, az Úr napját egy imaórával szenteljék meg, és lélekben egyesüljenek azokkal a Szentmisékkal, amelyeket papjaik még az ő településükön vagy környékükön is zárt ajtók mögött mutatnak be. Egy valódi *egyház* vasárnapi szent órája például a következőképpen alakulhat:

Rózsafüzér, a vasárnap szentírási olvasmányai, Bánatima, Lelki Áldozás, könyörgések, imák mindazokért, akik szenvednek és meghalnak, mindazokért, akiket üldöznek, ima a pápáért és a papokért, ima azért, hogy ez a testi és lelki járvány véget érjen. A katolikus család Nagyböjtben imádkozza el a Keresztút ájtatosságát is péntekenként. Továbbá vasárnaponként a szülők gyűjtsék össze gyermekeiket délután vagy estéknél, hogy olvassanak nekik a szentek életéből, különösen az egyházüldözések idejéből vett történeteket. Gyermekkoromban alkalmam volt ilyen átélni, ami katolikus hitemet egész életemre megalapozta.

Azok a katolikusok, akik a szentmisén való részvételtől és a szentáldozástól – ha csak néhány hétre vagy hónapra is – most meg vannak fosztva, gondoljanak az üldözések idejére, amikor a hívek éveken át nem vehettek részt szentmisén, és nem járulhattak szentségekhez, ahogy az például a kommunista üldözések idején a szovjet birodalomban sok helyen történt. Mindazokat a katolikusokat, akik most szenvednek attól, hogy a szentmisétől és a szentáldozástól meg vannak fosztva, erősítsék meg Istennek azok a szavai, amelyek olvashatók a következőkben:

„Abban örülni fogtok, noha most egy kicsit szomorkodnotok kell, mert különféle kísértések érnek benneteket, hogy a próbát kiállva hitetek, amely értékesebb a tűz próbálta veszendő aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltó legyen a dicséretre, a dicsőségre és a tiszteletre” (1Pét 1,6-7)

„Szeretteim, ne lepődjete meg azokon az égő fájdalmakon, amelyek megpróbáltatásul értek benneteket, mintha valami hallatlan dolog esett volna veletek. Ehelyett inkább örüljete, hogy részetek lehet Krisztus szenvedéseiben, hogy dicsősége megnyilvánulása napján majd ujjongva örülhessetek.” (1Pét 4,12-13)

„Áldott legyen az Isten, Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene! Ő megvigasztal minket minden szomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassuk azokat, akik szomorúak, azt a vigasztalást nyújtva nekik, amelyet ő nyújt nekünk.” (2Kor 1.3-4)

Egyik kegyetlen egyházüldözés idején karthágói Szent Ciprián (+258) adta a következő épületes tanítást a türelem értékéről:

„A türelem az, ami hitünk alapjait szilárdan megerősíti. Ez az, amitől reményünk szárba szökken. Ez irányítja cselekedeteinket, hogy követhessük Krisztus útját, amin az Ő türelme vezet. Milyen nagy az Úr Jézus türelme, hogy Ő, akit a mennyben imádnak, nem kap méltó elégtételt a földön! Szeretett testvéreim, gondoljunk az Ő türelmére üldöztetésünk és szenvedésünk idején; alázatosan várva az Ő eljövételét!” (*De Patientia* 20,24)

Athanasius Schneider, segédpüspök

2020. március 19-én

(Forrás: lifesitenews.com Fordította: Somogyi György)

(TCS XXV/3.)